MÁGIKUS KINCSEK ŐRZŐJE

JULIE LEONG

MÁGIKUS KINCSEK ŐRZŐJE

JULIE LEONG

KOSSUTH
KIADÓ

A fordítás alapja:
Julie Leong: *The Keeper of Magical Things*
First published in 2025 by ACE, an imprint of Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

Fordította
Mile Csaba

Szerkesztette
Benedek Leila

Cover illustration by Devin Elle Kurtz
Cover design by Katie Anderson

ISBN 978-615-125-009-9

Minden jog fenntartva

Copyright © JL Writing, LLC 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Mile Csaba 2026

Mindenkinek, aki túl régóta hajszolja mások nagyságról kialakított elképzeléseit: nem ők határozzák meg, mi a te varázserőd. Légy kedves! A kedvesség önmagában is elég nagyszerű.



Egy

Sáslevél Karakán éppen egy különösen makacs pléddel vitatkozott.

Ami a reggeli házimunkát illeti, nem igazán lehetett oka panaszra. Főleg úgy, hogy más novírok poros, régi tekercseket másoltak, vagy kézzel takarították az istállót, olyan kétes érvek alapján, mint hogy „az formálja a jellemet” és „a lovak szeretik nézni, ahogy dolgozol”. Nem, Karakán tudta, hogy szerencséje van, hogy a meleg és biztonságos mosókonyhában lehet, ahol csupán néhány piszkos takaró választja el a szabadságtól.

Mindazonáltal sokkal könnyebb dolga lett volna egy kicsit józanabb ágyneművel.

– *Nem akarsz szép és tiszta lenni? Szörnyen fest az a tintafolt, miért nem szabadulunk meg tőle egyszerűen?*

– *Én egy pléd vagyok. Egy mintás pléd. Az a célom, hogy gyönyörű legyek.* – A takaró tárgyhangja lágyan, tompán szólt Karakán fejében, ugyanakkor azt a határozott benyomást keltette, mintha duzzogna. A probléma az volt, hogy a plédnek tetszettek a friss tintafoltjai.

– Igen, de az is a rendeltetésed, hogy melegen tartsd az embereket az ágyban, és egyetlen varázsló sem akar piszkos pléd alatt aludni – nógatta a tárgyat.

– Nem piszkos vagyok – makacskodott a pléd. *– Hanem díszes.*

A lány azonban egy kis habozást érzett a szavaiban. Tessék, itt van a támadható pont! A tárgyak mindenekelőtt arra vágytak, hogy használatban legyenek. Hogy betöltsék a célt, amelyre készültek. Hogy értékeljék őket.

Karakán jól tudta ezt, ő ugyanis fizikai varázsló (illetve varázslójelölt) volt. Ám a Céh erősebb fizikai varázslóival ellentétben, akik hatalmas sziklákat tudtak nagy távolságra hajítani (lehetőleg egy ellenséges sereg irányába), vagy akik bűbájt olvasztottak a nemesfémekbe, az ő képességei kissé… hétköznapibbak voltak.

Ha megérintett egy tárgyat, beszélni tudott vele, hogy megértse a rendeltetését, és rábeszélje, hogy végezzen el neki kisebb feladatokat. Meggyőzhetett egy csésze teát, hogy kevésbé legyen keserű, vagy rávehetett egy inget, hogy elszégyellje magát, és kisimuljon; de sajnos csak ennyi telt a hatalmából.

Ezért is volt itt, a Céh mosodájában. Egy hatodéves novír, aki varázserővel távolítja el a tintafoltokat az ágyneműből, és közben igyekszik nem arra gondolni, hogy az egész családja az ő mágikus karrierjébe fektette a reményeit.

Megfeszítette az állkapcsát, és folytatta.

– Épp a minap láttam, ahogy egy gondnok kidobott néhány párnahuzatot. Egy tanonc bájital-alapanyagokat öntött rájuk – wyvernvért, amit lehetetlen kiszedni –, így mindtől meg kellett szabadulni.

Szünet következett, miközben a pléd feldolgozta az információt.

– *Megszabadulni? Úgy érted… többé nem használni?*

– *Rongynak használják őket* – erősítette meg a lány. – *Azt hiszem, latrinapucoláshoz.*

A pléd szélei riadtan megrebbentek.

– *De én jó pléd vagyok! Nagyon kényelmes…*

– *Biztos vagyok benne, hogy így van.* – Karakán meglapogatta a takarót, miközben igyekezett egyszerre szigorúnak és megnyugtatónak hangzani. Aztán végigsimította a sötét foltokat, és a homlokát ráncolta. Most, hogy jobban megnézte, volt valami szokatlan a foltok alakjában. Majdnem virágmintának tűntek. Azok ott rózsák? – *Egyébként hogy kerültek rád ezek a foltok?*

– *Ezek nem foltok* – jelentette ki a pléd, még mindig duzzogva. – *A közelben található extravarázserővel csináltam. Azt hittem, tetszeni fog az embereknek.*

Extravarázserő? Mit jelenthet ez? A tárgyak néha rejtvényekben beszéltek. Egészen másképp látták a világot, mint az emberek, hiszen tárgyak voltak, és az Anya és Fiai tudják, még az embereket is elég nehéz megérteni. A lány vállat vont.

– *Attól tartok, nem. És még ha így is lenne, soha nem illenél a többi dekorációhoz, érted? Nézd, amúgy is gyönyörű pléd vagy, ezt mind látjuk – kiváló varrás, még mindig puha, vastag bélés –, szóval rázzuk le rólad azt a piszkos tintát, hogy visszatehessünk oda, ahová tartozol, rendben?*

A pléd megremegett, határozatlanul susogott a keze alatt.

– *Latrinapucolás? Komolyan?*

– *Komolyan.*

A takaró még egyszer megremegett, végül – hála az Anyának – vonakodó sóhajjal engedelmeskedett, mintha csak szövet súrlódna a bőrön. A tinta feltört a szálakból, végigfutott az anyag szélein, majd sötét csíkokban csöpögött a padlóra. Tintafolt gyűlt össze a köveken, és a pléd hamarosan ismét friss és tiszta lett.

Karakán ragyogó arccal nézett le rá. Többórás súrolást spórolt meg, ilyen egyszerűen.

– *Szép munka! Köszönöm!*

Csak rosszkedvű csend volt a válasz. Karakán vállat vont, és megszakította a varázsereje áramlását. Óvatosan összehajtotta a takarót, és a sarokban álló, tiszta ágyneművel teli kosár tetejére tette. A pléd állítólag a dékán kedvence volt, szóval a mosodai személyzet hálás lesz neki, hogy sikerült megmentenie. A Céhtorony szolgái mindig hálásak voltak, amikor ilyen szívességet tett. Kár, hogy nem ők döntik el, melyik novírt léptetik elő varázslóvá.

Karakán sóhajtott, és elindult a következő szennyeskosárért… és akkor, ahogy az apja mondaná, minden „megkotlott, mint a túlérett körte".

Először hirtelen minden zaj megszűnt: nehéz, zavarba ejtő csend tömte be a fülét, mintha épp egy tóba ugrott volna. Aztán összehúzódó érzés kerítette hatalmába, mintha maga a Céhtorony is összezsugorodna, vele együtt a középpontjában. A gyomra rendkívül kellemetlenül felkavarodott, és kissé késve elgondolkodott, vajon pánikba kellene-e esnie. Végül…

HUPP!

A zaj erős volt, de nagyon mély hangtartományban szólt. Rezegve hatolt át a mosókonyha kőfalain, megzör-

gette a polcok tartalmát, a kosarakat és Karakán fejét. Karakán megbillent, és a falba kapaszkodott, hogy megőrizze az egyensúlyát; a szíve hevesen vert, a lélegzete pedig rövid és szaggatott volt. Megtámadták volna a Céhtornyot? Az alkimisták megint felrobbantották a laboratóriumaikat a Papírnegyedben?

De nem következett több huppanás, sem furcsa zsugorodás, így óvatosan az ajtó felé lépett, átkozva a helyzetét, hogy egyedül van. Micsoda pech, hogy a mosodai személyzet épp szünetet tart, és az udvaron pletykál, ahelyett, hogy itt lennének vele, ahol talán meg tudnák védeni attól a… bármi is legyen az! Karakán nem harcra született.

Mindazonáltal a fegyver nem árthat. Levett egy fonott porolót egy fali kampóról, majd kidugta a fejét az ajtón, hogy megnézze, tud-e valaki más is arról, mi folyik itt.

– Hahó! – kiáltotta.

Senki sem válaszolt, de a folyosó végén lévő konyhából furcsa, tompa hangok hallatszottak.

Összeszedte a bátorságát, és a porolót hajlékony kardként lengetve követte a hangokat a kőfolyosón. Óvatosan megközelítette a konyha ajtaját, aztán megkönnyebbülten felsóhajtott, mivel odabent minden rendben lévőnek tűnt: a pulton félig felszeletelt cipók hevertek, a tűzön csillogó csirkék és kacsák sültek, a sarokban vidáman rotyogott egy hatalmas fazék, a padlón pedig káposztás gurultak ideoda…

Várjunk csak! Káposztás?

Általában tucatnyi ember sürgölődött idebent: szakácsok, pékek, kukták meg éppen dologtalan apródok, akik reménykedve ólálkodtak a kemencék közelében. Amikor

Karakán korábban itt járt, a konyha még nyüzsgött és zsongott a napi előkészületektől.

De most sehol egy lélek.

Csupán jó néhány nagy, gömbölyded káposzta hevert a padlón, zölden, nyüszítve.

– Jaj, istenem! – sóhajtotta.

A Céhtorony természetesen tele volt varázserővel. A mágikus helyeken gyakran történtek szokatlan dolgok, ő maga is látott már jó néhányat. De ezek általában ellenőrzött úton-módon, valamelyik magas rangú varázsló felügyelete alatt történtek, márpedig a konyhai személyzet leveles zöldséggé változtatása aligha szerepelt bárki tananyagában.

Letérdelt, hogy megvizsgálja a hozzá legközelebb heverő káposztát. Csodálatos példány volt, amelynek már csak a nagysága is elég lett volna ahhoz, hogy bármelyik tavaszi vásáron fődíjat nyerjen. Teljesen növényszerűnek tűnt, amennyire egy káposzta csak káposzta lehet, mégis, valahogy *kísérteties* hasonlóságot mutatott Ger főszakáccsal. Volt valami a külső levelek dudoraiban és ereiben… óvatosan kinyújtotta az egyik ujját, hogy megpiszkálja.

– Nyikk! – mondta a káposzta-Ger, és felháborodottan reszketett.

Karakán majdnem felborult. Felpattant, és kissé tétován megnyugtató gesztust tett a kezével, miközben próbálta felidézni a mágikus vészhelyzetekre vonatkozó eljárást.

– Ne aggódj, hozok segítséget! Maradj itt!

Nem volt biztos benne, hogy Ger érti, de úgy gondolta, ez nem is olyan fontos, mivel a jelenlegi állapotában nem tűnt képesnek arra, hogy messzire menjen. *Az első lépés, hogy*

értesítsd a dékánt. Kirohant a konyhából, olyan sebesen, hogy majdnem felborította az egyenruhás futárfiút, aki épp a lépcsőn tartott lefelé.

– Hé! Nézz a lábad elé!

– A dékán… – lihegte, és megragadta a fiú vállát. – Vészhelyzet a konyhában! Hívd a dékánt és a többi rangidős varázslót!

– Tessék? Miféle vészhelyzet?

– Az egész konyhai személyzet káposztává változott. Átalakító bűbáj. Csak menj, és hozd ide őket, rendben?

A futár szeme tágra nyílt, és sokkal gyorsabban rohant vissza a lépcsőn, mint amire Karakán egyáltalán képes lett volna. A lány a falnak dőlt, és próbált levegőhöz jutni. Utálta, hogy ilyen tehetetlennek érzi magát. Messze meghaladta a képességeit, hogy bármilyen élőlényről – nemhogy emberről – levegyen egy átalakító bűbájt; tudta, hogy még csak meg sem szabad próbálnia. Csupán annyit tehetett, hogy segítséget hív, és várja, hogy megjelenjenek az igazi varázslók. A hülye varázslók a hülye köreikkel és a varázslataikkal, amelyek tényleg működnek, amikor kiárasztják őket.

A háta mögött egyre hangosabb lett a szorongó nyöszörgés, mire eszébe jutott, hogy a Céhtorony konyhájában több macska és legalább egy kutya is lakik, ezek közül bármelyik arra járhat, és úgy dönthet, hogy a padlón guruló káposzták új, szórakoztató rágójátékok. Karakán sóhajtott, és felbaktatott a lépcsőn, hogy várakozás közben őrizze őket. Legalább volt valami hasznos, amit tehetett.

Szerencsére nem bukkant fel egyetlen kíváncsi állat sem, és alig telt el egy fertályóra, mire egy csapat idősebb varázsló összegyűlt a konyha ajtajában. A díszes talárokban éppoly idegenek voltak itt, mint a pávák egy tyúkólban. (Ritkán fordult elő, hogy a rangidős varázslók leereszkedtek egészen a konyháig, de Karakán úgy gondolta, hogy a Céhtorony személyzetének hirtelen és váratlan káposztává változása elég előkelő helyet foglalhat el a fakultás napirendjében.)

Nem csak magas rangú varázslók voltak ott. Egy nő, akinek fekete hajába ezüstszálak is vegyültek, határozott tartással lépett a csoport élére, mire Karakán nagyot nyelt. Maga a főmágus is lejött.

Melea főmágus öregebbnek és szigorúbbnak tűnt, mint amire Karakán az utolsó novírgyűlésről emlékezett. A többi varázslóval ellentétben egyszerű, kék talárt viselt, amelyet csupán két aranytű díszített: az egyik a Céh köreivel, a másik pedig az eshterai Korona ikeroroszlánjaival. Ez utóbbi jelölte meg mint a Varázslócéh választott vezetőjét és a Korona mágiaügyi miniszterét, vagyis a királyság leghatalmasabb varázslóját – legalábbis politikai szempontból.

Éles, szürke szeme a szemüvege mögül egyetlen pillantással felmérte a konyhát, a nyifogó zöldségeket, majd Karakánt is.

– Novír?

– Karakán, főmágus asszony – hajolt meg a lány idegesen.

– Karakán novír! Jelentést kérek! – Melea főmágus hangja éles és parancsoló volt.

A nyilvánvalón kívül – *a konyhai személyzet láthatóan káposztává változott* – nem volt sok jelentenivaló, de ő megpró-

bálta a legjobbat kihozni a helyzetből, és azzal kezdte, hogy beszélt a furcsa érzésekről, amelyeket közvetlenül azelőtt tapasztalt, hogy a jelenlegi állapotában rátalált a személyzetre.

– Hmm – mondta a főmágus. Bonyolult mozdulatot tett az ujjaival, amiben Karakán felismerte a varázslatfelderítő mágiát, majd összehúzta a szemöldökét. – Nincs varázslatnyom. Nem varázsló tette. Leverin dékán, lenne olyan kedves, és helyreállítaná a szakácsaink eredeti alakját?

A dékán – egy testes férfi gondosan nyírt szakállal – bólintott, és feltűrte az ingujját. Erős koncentráció ült ki az ábrázatára, majd elmormolt egy varázsigét, amit halvány pukkanás követett, és a tűzhely melletti káposzta hirtelen egy köténytviselő, zavart arckifejezésű asszonysággá változott. Mindenki figyelemmel kísérte, Karakán pedig különös irigységgel nézte, ahogy további pukkanások követték egymást, és a személyzet tagjai kiáltások és megkönnyebbült sóhajok közepette sorra újra emberi alakban jelentek meg, sértetlenül, ép testben. Sokan tétován tapogatták a végtagjaikat és az arcukat, mintha meg akarnának győződni arról, hogy megvan minden testrészük.

– Köszönöm, Leverin. Szép munka. – A főmágus egy másik férfi felé fordult. – Farid mágus, mi a jelenség okára vonatkozó elmélete?

Egy hegyes cipőt viselő varázsló összpontosítva futtatta végig a kezét a konyha falain.

– Még nem lehetek biztos benne, főmágus. Mintákra lesz szükségem a vizsgálathoz. Több lehetőség is felmerül…

– Talán véletlenül elfogyasztottak egy átalakító bájitalt – töprengett egy varázslónő, akinek az övén üvegfiolák sorakoztak. – A pörköltben lehet valami?

Karakánnak azonban hirtelen eszébe jutott, mit mondott a pléd.

– Extravarázserő! – kiáltotta.

A rangidős varázslók enyhe meglepetéssel néztek rá, mintha el is felejtették volna, hogy még ott van.

– Hogy érti ezt, novír? – kérdezte a főmágus.

– Úgy értem… – Karakán magán érezte a tekintetüket, és nagyot nyelt. – Szerintem az átalakulásokat a varázserő túlcsordulása okozhatta. Épp a szomszéd helyiségben mostam, mielőtt ez történt, és egy pléddel beszélgettem – tudják, ez a képességem –, és mondott valamit… az extravarázserőről.

Erre feszült morajlás támadt a varázslók között, és a főmágus elgondolkodva bólintott.

– Mágikus túlcsordulás… érdekes. Farid, mit gondol, lehetséges ez?

Farid varázsló a szakállát simogatta.

– Úgy vélem, igen. A bűbájiránytűm az utóbbi időben kissé kiszámíthatatlanul működött. Azt hittem, csak elöregedett, és cserére szorul, de a novírnak talán igaza van, és túlléptük a mágikus energiák biztonságos küszöbértékét.

– Mégis hogyan? – fakadt ki Leverin dékán. – Mindig is nagy óvatossággal jártunk el, hogy megakadályozzuk a bűbájszivárgást a Céhtoronyban! Varázslatainkat kizárólag biztonsági erőterekben mondjuk el, a varázstárgyainkat pedig kivétel nélkül őrzött páncéltermekben tároljuk…

Halk zaj szakította félbe. A varázslók csoportjából jött. Úgy hangzott, mint egy köhögés, ami kevéssé akarja észrevetetni magát.

– Mortimer mágus – szólt Melea, és a hang forrása felé fordulva a homlokát ráncolta. Egy ápolatlan kinézetű varázsló lépett elő vonakodva. Idősebb férfi, szürke tincsei kuszán kikandikáltak a vörös nemezsapka alól, és kissé túl gyakran pislogott a véreres szemével. Úgy nézett ki, mint ahogy Karakán érezte magát egyszer, egyetlen alkalommal, amikor véletlenül egy korty sárkányélesztőt ivott a bogyólikőr helyett; napokig nem tudta abbahagyni a remegést.

– Múlt héten küldtem önnek egy feljegyzést, főmágus – mondta. Hangja rekedt volt, mint amikor tollhegy kaparja a pergament. – Amikor azok a kalandorok újabb rakomány varázstárgyat hoztak a Drakmar-barlangokból, emlékszik? Két szekérrel! Persze inkább csak limlomot, csupa csekély bűbájt, semmi értékeset, de még így sem volt hova tenni őket, mert annyira tele vannak a raktáraink. Hónapok óta tele vannak, főmágus. Benyújtottam egy hivatalos kérelmet az összes szükséges nyomtatvánnyal, de a számvevő valami költségvetési megszorításokról beszélt. Még hogy költségvetési megszorítások!

A főmágus csupán a homloka enyhe ráncolásával szakította félbe.

– És hol vannak most ezek a varázstárgyak? – kérdezte élesen, céltudatosan.

Mortimer idegesen elfordította a tekintetét, és motyogott valamit.

– Tessék?

– Az éléskamrában – ismételte meg a férfi, még mindig alig hallhatóan. Úgy festett, mint aki eggyé akar válni a lába alatt húzódó kőlapokkal, vagy egy nagyon apró gyökérzöldséggé akarna változni.

Hangos moraj hallatszott a többiektől, a főmágus pedig mély, bosszús sóhajjal nyitotta szóra a száját – de Karakán már nem tudhatta, mit mondott volna a szerencsétlen Mortimernek, mert abban a pillanatban újabb erőteljes szívó hang hallatszott, ugyanaz a kellemetlen érzés kavargott a gyomrában, majd…

HUPP.

Fügék kezdtek hullani az égből.

Mozgalmas, szervezett káosz következett. Míg Karakán félreállt, és az eseményeket figyelte, Melea főmágus ijesztő hatékonysággal vette kézbe az irányítást. A hulló gyümölcsöket varázslattal eltüntették; a konyhát bezárták, amíg a kamrát megfelelően meg nem védik (az egyik varázsló szomorúan nézett a sülő csirkékre); a konyhai személyzet néhány nap szabadságot kapott, hogy kiheverje a rövid káposztalétet, Farid mágusnak pedig azonnal meg kellett mérnie a bűbájszintet a páncéltermekben és a Céhtorony többi részében, hogy felderítse az esetleges további szivárgásokat.

– Te pedig – szólt a főmágus ingerülten Mortimernek, miután már nem bombázták őket gyümölcsök, és a többi varázslót a dolgára engedte. – Amint van valami javaslatod a varázstárgy-túlcsordulás helyzetének orvoslására, gyere az irodámba!

Karakán idegesen toporgott. Tőle senki nem kért semmit, talán egyszerűen leléphetne. Késni fog a délutáni óráiról, de a dékán valószínűleg elnézi neki… *Eléggé megrázott,*

hogy így láttam Gert, uram; nem biztos, hogy ma koncentrálni tudok a haladó varázslatösszetevők-órára…

Ekkor azonban a főmágus tekintete rászegeződött, olyan számító arckifejezéssel, hogy Karakán azonnal ideges lett.

– Tulajdonképpen… Mortimer, lehet, hogy van egy megoldásom. Karakán novír, csatlakozzon hozzánk az irodámban!

– Én… – Semmi köze nem volt ehhez az egészhez; csupán pechje volt, hogy rossz időben volt mosodai szolgálatban. De egy ilyen kérésre csak egyetlen helyes válasz létezett.
– Igen, főmágus.

Így hát Melea főmágus elindult kifelé, sarkában a siralmas külsejű Mortimer varázslóval, és Karakán nem látott más lehetőséget, mint hogy utánuk induljon, fel a lépcsőn, bármilyen sors is várjon rá.